

ȘTEFAN BACIU

Patria

I

Patria e un măr
într-o vitrină de băcănie japoneză
pe strada Liliha
în Honolulu, arhipelagul Sandwich
sau o placă de patefon
ascultată în tăcere în Mexico
– Maria Tănase lângă vulcanul Popocatepetl –
patria e atelierul lui Brâncuși la Paris
patria e peisajul lui Grigorescu
într-o după-amiază de toamnă la Barbizon
sau Rapsodia Română auzită într-o dimineață
în Port au Prince în Haiti
și patria e mormântul lui Aron Cotruș
în California
patria e o ciocârlie care se înalță
oriunde
fără frontiere și fără intenții
patria e un concert de Dinu Lipatti
la Lucerna, Elveția, într-o seară ploioasă
patria e această adunare de fețe
de întâmplări și de sunete
împrăștiate peste tot globul
dar patria e
mai ales
o clipă de tăcere.

Asta e patria.

II

Cu patria poți vorbi la telefon
s-o porți, ca firmituri, în buzunare
poți s-o asculți în al distanței zvon
și s-o găsești decapitată-n ziare

nu-i numai cer sau piatră sau pământ
ci e un zvon ce vine de oriunde
un miros, un obraz, un dans în vânt
un glas ce bezna nopții o pătrunde

căci patria nu-i un imn prescris
împodobit cu ilustrații în chenare
ea-i pânza care-o țesei adânc în vis
și se destramă-n zori c-o încântare

nu-i patria făcută din urale
ci din tăceri, din doruri și distanțe;
o strâng din praf, la tropic, în sandale
și-o-mprăști-n lume în speranțe.